

blive tilvejebragt Klarhed over, hvor stor en Del af Nationalindtægten der indgaar i Statshusholdningen. I Tilslutning hertil gjorde Taleren Indsigelse mod, at man opfører en Del af *Arveafgiftens* Beløb paa Kapitalregnskabet (§ 26), medens en anden Del tages til Indtægt paa Driftsregnskabet under § 5. Hele denne Indtægtspost burde opføres samlet og hellere paa Driftsregnskabet end paa Kapitalregnskabet. Oversigten over *Bevægelserne paa § 26* fandt han alt andet end overskuelig. Man burde vende tilbage til den i 1925—35 anvendte Form eller i hvert Fald søge at finde en Form, der var lettere tilgængelig end den nuværende. Man vilde derved afhjælpe et Savn hos mange, der beskæftiger sig med disse Spørgsmaal uden at være regnskabsmæssige Ekspertter. Videre gjorde Taleren gældende, at Opstillingen af *Statsgælden* ikke var fyldestgørende, idet bl. a. Skylden til Postgirokontoet og Reguleringskontoen i Nationalbanken ikke var medtaget her. Tog man saadanne Poster med, blev Gælden væsentlig større end efter Statusopgørelsen. Nu efter Besættelsens Ophør vilde det helt korrekte sikkert endda være at opføre *Statens Garanti for Nationalbankens Kreditter paa Clearing- og Værnemagtskonto* som det, den er, nemlig en Del af den danske Statsgæld. Princippet er allerede delvis accepteret igennem Optagelsen af Reguleringskontoen i Nationalbanken paa Passivsiden, og Statistisk Departement har konfirmeret denne Opfattelse ved i sin Opgørelse at medtage denne Reguleringskonto og kalde den regulær Statsgæld. Men hvis man nu skulde vige tilbage for at tage de 7—8 Milliarder med ind under Statsgælden, maa man dog ikke vige tilbage for at foretage en anden Opstilling af Statsgældsposten paa de kommende Statsregnskaber; for den hidtil anvendte Metode kan i hvert Tilfælde ikke opretholdes, da den baade er urigtig og vildledende. Over for de Opgaver, som Regering og Rigsdag i den kommende Tid faar at løse paa de finansielle Omraader, er det efter min Opfattelse af afgørende Betydning, at man, baade hvad Driftsregnskab og Status angaar, kan se, hvor og hvordan vi virkelig befinder os økonomisk og finansielt. Det har baade Rigsdag, Erhvervsliv og Skatteydere et billigt Krav paa.

Finansministeren mente ikke, det vilde være rigtigt at gøre Driftsbudgettet til et rent Bruttobudget, idet man derved vilde udviske den principielle Forskel, der er mellem den egentlige Fælleshusholdning, som finansieres væsentlig ved Hjælp af Skatter, og Statsvirksomhederne, hvis Indtægter saa at sige udgør Betaling for Varer og Tjenesteydelser. Derimod var der intet i Vejen for, at Finansministeriet kunde udarbejde en Oversigt som den, Harald Petersen havde ønsket, og f. Eks. tilstille Finansudvalget den under Finans-